

ἐμποροὶ καὶ καθόλου οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀγοράζοντες καὶ πωλοῦντες ὡς σύνολον, ἡ ἐμπορία αὐτῇ λόγ. σύνηθ. : Ἡ ἀγορά τοῦ Πειραιῶς - τῶν Πατρῶν κτλ. γ) Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀγορᾶς, οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ συνήθως διατρίβοντες λόγ. σύνηθ. : Τό 'μαθε ὅλη ἡ ἀγορά (ἐπὶ γεγονότος κοινολογηθέντος).

ἀγοράζω κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) 'γοράζω ἐνιαχ. ἀγοράντζω Σίφν. ἀγοράζου βόρ. ιδιῶμ. ἀοράζω Κάρπ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.) Χίος (Ἅγιος Γεώργ.) ἀουράζω Μεγίστ. ἀβοράζω Κύπρ. 'βοράζω Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Κύπρ. Σύμ. 'βοράτζω Ἀπουλ. Σύμ. ἀφοράτζω Ἀπουλ. 'κχοράτζω-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) 'γκουράζω Καλαβρ. (Μπόβ.) 'κοράτζω-ζω Καλαβρ. (Κοντοφ.) 'κουράζω Καππ. (Μαλακ.) ἀφεράτζω Ἀπουλ. ἀγοράνου Τσακων. 'γοράνω Καππ. (Σιλ.) ἀουράν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀγουρνῶ Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Τὸ ἀρχ. ἀγοράζω. Ὁ τύπ. ἀγουρνῶ ἐκ τοῦ ἀορ. ἀγοράσα καθὰ γερνῶ ἐκ τοῦ ἐγέρασα.

1) Λαμβάνω τι παρ' ἄλλου προσφέρων τὴν ἀνάλογον ἀξίαν, ὠνοῦμαι κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Κοντοφ. Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν. Μαλακ. Σιλ.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) : Ἐν τῷ βοράζω, γιατί' ἐνὶ ἀκριβὸν Κύπρ. Ἀουράν-νει ἔναν τ' ἄλλων κί κάμνουσιν ζιμαφένιν Λιβύσσ. Ὁ τοιοῦτοι 'βόρασε ὅλο τὸ ροῦχο (τοιοῦρι=πατήρ). Οἱ παπᾶδες δὲν 'γοράζου ζυμωτὸ (δηλοῦται οὕτω ὅτι οἱ ἱερεῖς σιτοῦνται ἐκ τῶν προσφορῶν τῶν Χριστιανῶν) Σέρφι. Μήτε τὸ 'χιμῶ νὰ τὸ πουλήσω μήτε τὸ 'χιμῶ νὰ τ' ἀγοράσω Σέρφι. Ὡς πρὶν ἀγοράντζω (δηλονότι δὲν συνάγω ἐκ τῶν ἀγρῶν μου τὸν ἀναγκαῖον σίτον δι' ὅλον τὸ ἔτος) Σίφν. Ὅποιος δὲν ἔχει ἔρω νὰ πάη ν' ἀοράση (ὅτι ὁ γέρον εἶναι πολῦτιμος σύμβουλος ἐν τῷ οἴκῳ) Ἀπύρανθ. Τὴν ἄνοιξι θέω νὰ ἀοράσω ἓνα μονάρι γιὰ νὰ κουβαλήσω τ' ἀστυρίγι Βόθρ. Ἐβοράσαμέν τα 'θ-θήμισα (τὰ ἡγοράσαμεν ἐξ ἡμισείας) Σύμ. Μιὰ ζύη καρτισοβελόνες ἐόρασα, μὰ εἶναι σημαντικὲς ὁμῶς (μιὰ ζύη=πέντε) Ἀπύρανθ. || Φρ. Σὲ πουλῶ καὶ σ' ἀγοράζω (περὶ ἀνθρώπου εὐφυοῦς, οἷονεὶ ἱκανοῦ νὰ μεταχειρίζεται ἄλλους ὡς κτήματά του) κοιν. Πουλᾷ τους καὶ 'βοράζει τους (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σύμ. Ἀγοράζει καβάλλα (ἐπὶ τῶν ἀγοραζόντων ἀνεξετάστως καὶ συνήθως ἀπατωμένων) πολλαχ. Ἀγοράζει μπόλιες (νυστάζει. Συνών. φρ. κοιν. τουλάει ἀπὸ τῇ νύστα) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἐμεῖς κουβεντιάσαμε τῷ ἄλλῳ ἀγοράζει μπόλιες πέρα τδεῖθε Πελοπν. (Κλουτσίνοχ.) Ἐγὼ τὸν ἔχω ἀγορασμένον αὐτόν (συνών. φρ. τὸν ξέρω τί πρᾶμα εἶναι) Ἡπ. Ἀγόρασα τὴν ἀρρώστια (ὅταν τις ἀσθενήσῃ ἐκτεθεὶς ἄνευ ἀνάγκης εἰς προφανεῖς κινδύνους. Συνών. φρ. τὴν ἀρπαξά) Κεφαλλ. Ἀγοράζου τὸ μέρος (κερδίζω τὴν ζωὴν διὰ πληρωμῆς ὑπερόγκων φόρων) Μακεδ. Ὅποιους δὲν τοὺν ξέρ' αὐτόν, ἀκριβὰ τοὺν ἀγοράζ' (περὶ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον εὐρίσκει τις ἀνάξιον τῶν προσδοκιῶν του) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀγοράζω γνώμη (συμβουλευόμεναι) Ἡπ. || Παροιμ. Ὁ καιρὸς πουλεῖ τὰ ξύλα καὶ ὁ χειμῶνας τ' ἀγοράζει (ὅτι πρέπει ἕκαστος νὰ κάμῃ τὰς προμηθεΐας του ἐγκαίρως, διότι ἄλλως θὰ τὰς ἀκριβοπληρώσῃ) πολλαχ. Ἐπουλήσαμεν τ' ἀμπελί μας κ' ἐβοράσαμεν πατητήρι (ἐπὶ μωρᾶς πράξεως) Σύμ. Σκυλλία ἀγοράζ' καὶ κατιούδᾳ πουλεῖ (ἐπὶ ἀέργου ἢ μηδὲν ἐπάγγελμα ἔχοντος) Χαλδ. Ἐσέν' μουλάρ' πουλῶ σε, ἄς κλαίῃ ποῦ θ' ἀγοράῃ σε (ἐπὶ πονηροῦ πωλητοῦ ἐξαπατῶντος τὸν ἀγοράζοντα) Πόντ. (Σάντ.) Πβ. ψωνίζω. Μεταφ. ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀποδέχομαι ὡς ἀληθῆ κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.

Χαλδ. κ. ἀ.) : Ἀμον νι' ἐγόρασα πουλῶ σ' ἀτο (ὅπως τὸ ἤκουσα, σοῦ τὸ λέγω) Πόντ. Ἀτὰ ἐγὼ 'κ' ἀγοράζ' ἀτα (δὲν τὰ ἀκούω, δὲν τὰ δέχομαι ὡς ἀληθῆ ἢ ὡς ὀρθά. Τὸ 'κ' ἀγοράζω ἐκ τοῦ 'κί ἀγοράζω) Τραπ. Ἐγὼ ἀγοράζω τώρα (ἀκούω μόνον χωρὶς νὰ ὁμιλῶ) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Αὐτὸς λίγα πουλάει καὶ πολλὰ ἀγοράζει (ὀλίγα λέγει καὶ πολλὰ ἀκούει) Πελοπν. || Παροιμ. : Νὰ γουράῃς κί νὰ μὴν π' λιῇς (ἀκούε καὶ μὴ λέγε) Ἡπ. Ἀγοράζει, δὲν πουλεῖ (ἐπὶ τῶν σιωπηλῶν καὶ ἀκουόντων μετὰ προσοχῆς τοὺς λόγους ἄλλων, τοὺς δὲ ἰδίους στοχασμοὺς μὴ ἀποκαλυπτόντων) ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,266. β) Βολιδοσκοπῶ, μετὰ πονηρίας ἀκούω, ζητῶ νὰ μάθω τὰς μυχίας σκέψεις τινὸς Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. Μακεδ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,386 (ἐκδ. Μαρασλή) : Ἀγοράζω λόγια Κεφαλλ. Ἀγοράζ' δὲν π' λάει Αἰτωλ. Δὲν π' λῶ, ἀγοράζου Αἰν. Ἥρθι γιὰ νὰ μ' ἀγοράσ', μὰ δὲ μπόρῃσι νὰ πάρ' τίποντα Αἰτωλ. || Ποίημ.

Μὴ μᾶς προδίνῃ, Φωτεινέ; — Δὲν τοῦ πουλῶ, 'γοράζω (συνών. φρ. δὲν μοῦ παίρνει λόγια, ἐγὼ τοῦ παίρνω) ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. 2) Φθείρω χρήμασιν, ἐξαγοράζω τὴν συνείδησιν ἢ τὰ φρονήματά τινος, δεκάζω κοιν. : Οἱ ἀγορασμένοι (οἱ ἐξεωνημένοι τὰ πολιτικά φρονήματα). Αὐτὸς δὲν ἀγοράζεται (δὲν μεταβάλλει τὰ φρονήματά του χάριν χρημάτων).

ἀγορασμαῖος ἐπίθ. Κρήτ. Κύπρ. ἀγορασμαῖος Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀγορασμαῖος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. βαφτισμαῖος κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 240 κέξ.

Ὁ ἐξ ἀγορᾶς προελθὼν, ὁ ἡγορασμένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐκ κληρονομίας ἢ ἄλλως προερχόμενα ἐνθ' ἀν. : Τὰ πράματά της δὲν ἐν' ἀγορασμαῖα Κύπρ. Ἀρχισὶ οὐ καθένας νὰ διηγᾷ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀγορασμαῖοῦ τ' Σάμ. Δὲν εἶναι κληριμαῖο, εἶναι ἀγορασμαῖο αὐτόθι. Αὐτὰ εἶναι κληριμαῖα, γι' αὐτὸ δὲν πηγαίν' νι τ' καλοῦ, δὲν εἶν' ἀγορασμαῖα, δὲν εἶν' ἀπὸν κληρονομία αὐτόθι.

ἀγοράσιμον τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγοράζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. πιάσιμο, τρέξιμο κττ.

Ἀγορά, ὦνή : Ἐστειλεν τὸν δοῦλον 'ς σὴ ψωμί τ' ἀγοράσιμον (εἰς τὸ ἀγόρασμα τοῦ ἄρτου, διὰ νὰ ἀγοράσῃ ἄρτον) Συνών. ἀγορά, ἀγόρασμα, ἀγορασμός.

ἀγόρασμα τό, κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) ἀγόρασμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀγόρασμα.

Τὸ ν' ἀγοράζῃ τις, ἀγορά, ὦνή ἐνθ' ἀν. : Ἀσ' σ' ἀγόρασμαν ἐπουγαλεῦτα (ἀπὸ τὸ ἀγόρασμα τοσοῦτων ἢ τοιούτων πραγμάτων ἐβαρύνθη) Τραπ. Συνών. ἀγορά, ἀγοράσιμον, ἀγορασμός.

ἀγορασμάτιν τό, Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) ἀγορασμάτ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀγόρασμα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. πούλεμαν-πουλεμάτιν κττ.

1) Τὸ ἐξ ἀγορᾶς προελθόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐκ δωρεᾶς ἢ ἄλλως προερχόμενα. 2) Τὸ ἀξίον φειδούς.